

Overweging 30-11-2014, 1^e Advent.

Welkom.

Het is vandaag de eerste zondag van het kerkelijk, het liturgisch jaar. Wij vieren de Advent, dat is de komst, beter nog: de aankomst. Het is de tijd van de verwachting van de aankomst. Wie of wat komt er aan? Waar wordt ons verlangen op gericht? Op heel veel dingen in ons dagelijks leven. In december op het feest van Sint Nicolaas. En op de midwinterzonnnewende; wij vinden het fijn als de dagen weer langer worden. Wij verlangen ongetwijfeld ook naar de gezellige dagen van Kerstmis en oud- en nieuwjaar. Maar wij zijn hier niet bijeen gekomen om deze verlangens te koesteren en te verzorgen. Hier in het huis van God en de mensen zien wij uit naar het hoogste dat je verwachten mag, naar de komst van Jezus van Nazareth, naar de komst van God in ons leven. Want daar is ons verlangen uiteindelijk op gericht. Wij zijn hier om met elkaar ons geloof in zijn komst te verzorgen, om onze verwachting te verlevendigen. Geloven is iets hoogstpersoonlijks, dat is voor iedereen anders. Menigeen heeft daar moeite mee. Het is ook niet zo vanzelfsprekend. Het blijft voor ons allemaal een zorg, het vraagt van ieder van ons aandacht en toewijding. De Adventstijd is bij uitstek een gelegenheid om daarmee bezig te zijn. Ik wil daar in de overweging met u verder op ingaan.

Overweging.

Wie is die God eigenlijk? Ik merk er zo weinig van dat Hij er is. Wat weten wij van Hem? Ik vind het moeilijk om in Hem te geloven. In deze vragen klinkt iets door van: ik zou eigenlijk zo graag geloven. Er is dus verlangen, een behoefte om met Hem in contact te komen. Dat verlangen is het begin van geloven. Maar hoe kan dat contact tot stand komen? Je mag dit vergelijken met iemand die verliefd is. Als je dat bent, is er een sterk verlangen om met die ander in contact te komen. Je wilt nabij zijn aan die ander, een plaats in zijn/ haar leven innemen. En dit verlangen schept ook hoop in dat dit zal gebeuren. En dan ga je signalen uitzenden om de aandacht van de ander te trekken. Dat is riskant, want je kunt afgewezen worden, een blauwtje lopen, en dat is heel pijnlijk bij zo'n sterk verlangen. Het gaat nl. om iets heel belangrijks, niet om contact en samenzijn voor enkel dagen of maanden, maar voor altijd, want daar vraagt echte liefde uit zichzelf om. Je doet het dus voorzichtig, ook om de ander niet te overvallen. Maar je leeft in verwachting: word ik opgemerkt? Geeft de ander tekenen van soortgelijke verlangens? En daar hangt het helemaal van af, want je kunt een relatie niet op je eentje tot stand brengen. Het moet van beide kanten komen. Je bent bereid jezelf te schenken. En dan hoop en verwacht je dat de ander zich ook geeft. De liefdesrelatie is een

geschenk: de verliefdheid, de toenadering en het elkaar vinden. Dat kun je niet maken.

Zo is het eigenlijk ook met ons geloven. Je kunt Hem gaan zoeken, in theologie, in de natuur, in spirituele lectuur. Het gevaar is dat je dan teveel aan de buitenkant blijft, te objectief bezig bent. En dat je zelf te actief en te verstandelijk bezig bent. Wij spreken wel van Godsbeelden. Dat zijn menselijke voorstellingen van hoe we God mogen denken. Die hebben wij mensen nodig. Maar ze zijn nog geen geloven. Hierin gaat het over een relatie. Geloven in God is leven in een persoonlijke relatie met Hem.

Ik voel in mijzelf het verlangen naar geloven. Dat is zeer belangrijk. Dat is het begin. Dit verlangen moet ik vasthouden, koesteren. Ik moet er aandacht aan besteden, er tijd voor vrij maken. Dat is bidden. Signalen uitzenden dat je nabijheid wilt, je toe wilt vertrouwen. Dat is spannend, want je weet niet of je antwoord krijgt. Maar je mag bedenken dat - zoals bij verliefdheid tussen mensen - er tekens kunnen komen dat je verlangen niet vergeefs is. Zoveel mensen in het verleden hebben er blijk van gegeven dat zij in een levende relatie met God leefden. En hier en nu zijn die er ook onder ons. Wij komen niet voor niets hier samen in het huis van God en de mensen. Hij is al in het diepste van ons aanwezig, en verlangt niets liever dan dat wij ons daarvan bewust worden. Hij moet ons dat antwoord geven. Wij hoeven slechts ons hart voor Hem te openen, en in verwachting onze weg te gaan.

Nijmegen, 30 november 2014

pastor Jan Zuiker, assumptionist.